

ДВОР
ОТ
МЪГЛА
И
ЯРОСТ

САРА ДЖ. МААС

Превод от английски език
Цветелина Тенекеджиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *A Court Of Mist and Fury*

Text copyright © 2016 by Sarah J. Maas

This translation of *A Court of Mist and Fury* is published by EGMONT BULGARIA by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc.

Превод Цветелина Тенекеджиева

Редактор Ваня Петкова

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Мултипринт“ ООД, Костинброд, 2017

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-2095-9

Навярно винаги съм била пречупена и тъмна отвътре.
Навярно някой, роден с добро сърце, щеше да остави ясен
новия кинжал и да посрещне смъртта вместо онова, което
стоеше пред мен.

Навсякъде имаше кръв.

Едва задържах кинжала в разтрепераната си, окървавена
ръка и рухвах малко по малко, докато безжизненото тяло на
младия Върховен елф изстиваше върху мраморния под.

Не можех да пусна оръжието, не можех да помръдна от
мястото си.

– Чудесно – рече гърлено от престола си Амаранта. – Пов-
тори.

Чакаше ме още един ясен кинжал и още един колени-
чил елф. Този път жена.

Знаех кои думи ще произнесе. Коя молитва ще изрече.

Знаех, че ще я убия също като младежа в краката ми.

За свободата на всички, за свободата на Тамлин бях гото-
ва да го сторя.

Аз бях палачът на невинни души и спасителката на един
народ.

– Теб чакам, прекрасна Фейра – провлачи Амаранта. Тъм-

ночервената ѝ коса лъщеше като кръвта по ръцете ми. По мрамора.

Убийца. Главорез. Чудовище. Лъжкиня. Измамница.

Нямах представа за кого са тези думи. Границата между двете ни с кралицата отдавна се беше размила.

Пръстите ми пуснаха дръжката на кинжала и той издрънча на пода, разплискайки локвата с кръв. Червени пръски покриха износените ми ботуши – спомен от живота на простосмъртна, който бях оставила толкова далеч зад себе си, че вече можех да го объркам с някой от трескавите сънища, превзели нощите ми през последните няколко месеца.

Обърнах се към жената, коленичила в очакване на смъртта си. Голямата качулка висеше около главата ѝ, а финото ѝ тяло не трепваше дори. Готова беше да посрещне края си, да принесе живота си в жертва.

Посегнах към втория ясенов кинжал върху възглавничка от черно кадифе и стиснах ледената му дръжка в топлата си, влажна ръка. Стражите свалиха качулката ѝ.

Веднага познах лицето пред себе си.

Разпознах синьо-сивите очи, кестенявозлатистата коса, плътните устни и подчертаните скули. Познах ушите, които леко се бяха извили, мощните, изваяни крайници, ефирния безсмъртен блясък, заличил всяко човешко несъвършенство.

Познах празнотата, отчаянието, горестта, струящи от лицето ѝ.

Ръцете ми не потрепнаха, като вдигнах кинжала.

Щом сграбчих жилестото ѝ рамо и вперих поглед в омразното ѝ лице – *моето* лице.

И забих ясеновия кинжал в собственото си сърце.

ПЪРВА ЧАСТ

ДОМЪТ НА ЗВЕРОВЕТЕ

ГЛАВА 1

Повърнах в тоалетната чиния, прегърнала хладния порцелан, докато се мъчех да заглуша неприятните звуци.

Единствено лунната светлина осветяваше просторната мраморна баня, върху чийто под се гърчех тихо.

Тамлин не се беше събудил заедно с мен. И тъй като в първия момент помислих мрачната си стая за безкрайната нощ в тъмниците на Амаранта, а студената пот, обливаща тялото ми – за кръвта на онези елфи, веднага хукнах към банята.

Вече петнайсет минути стоях тук и чаках гаденето да стихне, настойчивото треперене да се разлее в тялото ми като малки вълнички по езерна повърхност и да отшуми.

Вкопчих се задъхано в порцелановата чиния и опитах да укротя дишането си.

Просто кошмар. Един от многото, които ме преследваха и наяве, и насън в последно време.

Бяха минали три месеца от В недрата на Планината. Три месеца на приспособяване към безсмъртното ми тяло, към света, борещ се за оцеляване след опустошителния удар на Амаранта.

Съсредоточих се върху дишането си – вдишвай през носа, издишвай през устата. И отново.

Когато най-сетне стомашните ми спазми утихнаха, се откъснах от тоалетната, но не стигнах далеч. Само до съседната стена и пукнатия прозорец с изглед към нощното небе,

откъдето ветрецът облъхна лепкавото ми лице. Облегнах глава на стената, долепяйки длани към ледения мраморен под. Беше истински.

В действителност бях оцеляла; бях се измъкнала.

Освен ако и това не беше сън – просто трескав сън в тъмниците на Амаранта, след който щях да се събудя в онази килия и...

Свих колене към гърдите си. Истина. *Истина.*

Устните ми оформяха беззвучно думите.

И продължиха така, докато не се осмелих да пусна коленеци си и да вдигна глава. Жестока болка прониза ръцете ми...

Несъзнателно ги бях свила в юмруци, толкова стегнати, че ноктите ми едва не бяха пробили кожата на дланите ми.

Безсмъртна сила – по-скоро проклятие, отколкото дарба. Три дни след завръщането си изкривявах и прегъвах всеки сребърен прибор, който докоснех, препъвах се в собствените си по-дълги, по-бързи крака толкова често, че Алис се принуди да изнесе всички ценни вещи от стаята ми (дори ми се ядоса, когато съборих една ваза на осемстотин години от масата), и строших не една, не две, а цели *пет* стъклени врати... просто защото неволно ги затварях твърде силно.

Вдишах през носа и разперих пръсти.

Дясната ми ръка беше чиста, гладка. Съвършено елфическа.

Обърнах лявата си ръка и загледах спиралите от тъмно мастило, които покриваха пръстите, китката ми и стигаха чак до лакътя, изсмуквайки тъмнината от стаята. Окоето в средата на дланта ми сякаш ме наблюдаваше, спокойно и коварно като котка; продълговатата му зеница изглеждаше по-широка отпреди. Явно се приспособяваше към светлината, както правеха и очите на простосмъртните.

Впих намръщен поглед в него.

В другия чифт очи, които ме наблюдаваха през мастилените му очертания.

За трите месеца тук не бях получила ни вест, ни кост от Рис. Нито дума. Не смеех да попитам нито Тамлин, нито Люсиен, нито когото и да било от страх въпросът ми да не разбуди Великия господар на Двора на Нощта, да му напомни за глупавата сделка, която бях сключила в недрата на Планината: че една седмица месечно ще бъде негова като благодарност, задето ме беше спасил от сигурна смърт.

Но ако по някакво чудо Рис беше забравил, аз не можех. Същото важеше за Тамлин, Люсиен и още много хора. Не и при наличието на татуировката.

Дори накрая Рис... дори да не ми беше точно враг...

Ала на Тамлин определено си оставаше враг. Както и на всеки друг двор. Малцина прекосяваха границите на Двора на Нощта и се връщаха живи. Никой не знаеше със сигурност какво *съществува* в най-северната част на Притиан.

Чукари и мрак, и звезди, и гибел.

Но аз самата не възприемах Рисанд като враг при последния ни разговор, в часовете след поражението над Амаранта. Не бях споделила на никого за тайната ни среща, за неговите думи, за моята изповед.

Радвай се, че имаш човешко сърце, Фейра. Съжалявай онези, които не чувстват нищо.

Стиснах пръстите си в юмрук, скривайки окото, проклетата татуировка. Изправих се бавно на крака, пуснах водата в тоалетната и отидох до мивката, за да изплакна устата и лицето си.

Щеше ми се да не усещах нищо.

Щеше ми се човешкото ми сърце да се бе променило заедно с останалото ми тяло, да се беше превърнало в безсмъртно парче мрамор. Всичко беше за предпочитане пред разкъсаната буца чернота, изливаща сукървицата си в мен.

Тамлин не се разбуди, когато влязох с тихи стъпки в тъмната стая; голото му тяло остана неподвижно върху леглото. За момент се полюбувах на изваяните мускули по гърба му,

обгърнати нежно от лунната светлина, на златистата му коса, разчорлена от съня и от пръстите, които бях прокарвала през нея, докато правехме любов по-рано.

За него – бях сторила всичко онова за него. Без миг колебание бях опустошила себе си и безсмъртната си душа.

А сега трябваше цяла вечност да живея с мисълта за това.

Продължих към леглото с все по-тежки, по-непосилни стъпки. Чаршафите бяха хладни и сухи и аз се пъгнах между тях, свих се с гръб към него и обвих тялото си с ръце. Дишането му беше дълбоко, равномерно. Но елфическите ми уши... понякога се чудех дали не чувам как дъхът му пресеква, макар и само за миг. Никога нямах смелостта да попитам дали е буден.

Тамлин не се събуждаше, когато кошмарите ме изтръгваха от съня ми; когато повръщах нощ след нощ. Дори да знаеше за всичко това, не обелваше нито дума.

Наясно бях, че подобни сънища преследват и него толкова често, колкото и мен. Първия път се събудих, опитах да поговоря с него. Ала той отблъсна ръката ми с потно рамо и се превърна в онзи звяр с козина, нокти, рога и остри зъби. Остатъка от нощта прекара до леглото ми, наблюдавайки вратата, големите прозорци.

Оттогава последваха много такива нощи.

Свита на кълбо в леглото, придърпах завивката по-нависоко, за да се скрия от хладния въздух. Бяхме постигнали мълчаливо съгласие – да не позволяваме на Амаранта да спечели, признавайки, че още ни измъчва и насън, и наяве.

Пък и беше по-лесно да не му обяснявам. Да не му разкривам, че освобождавайки него, избавяйки народа му и цял Притиан от Амаранта... бях сразила себе си.

А не вярвах, че дори цяла вечност ще е достатъчна, за да поправа случилото се.

ГЛАВА 2

— Искам да дойда с теб.

– Не.

Скръстих ръце, пъхвайки татуираните си пръсти под десния бицепс, и заех отбранителна стойка върху пръстения под на конюшната.

– Минаха три месеца без всякакви инциденти, а и селото е на по-малко от десет километра.

– Не.

Утринното слънце, проникващо през вратите на конюшната, сякаш възпламеняваше златистата коса на Тамлин, който закрепваше кожена препаска за кинжали през гърдите си. Лицето му – надарено със сурова красота, тъкмо каквото си го представях през дългите месеци, докато носеше маска – беше каменно, с решително стиснати устни.

Зад него, заедно с още трима елфически върховни воители, вече яхнал петнистосивия си кон, Люсиен поклати предупредително глава, присвивайки металното си око. „Не го ядосвай“, казваше погледът му.

Но когато Тамлин закричи към оседлания си черен жребец, аз стиснах зъби и се спуснах след него.

– Селото има нужда от цялата помощ, която можем да му осигурим.

– Но още не сме избили всички зверове на Амаранта – отвърна той и яхна коня си с едно грациозно движение. Поня-

кога се чудех дали не използвах конете само за да изглеждат цивилно – нормално. За да се преструват, че не могат да тичат по-бързо от тях и не живеят с единия крак в гората. Жребецът му потегли напред, а той продължаваше да ме гледа с очи като ледени късове.

– Нямам достатъчно воители за ескорт.

Стрелнах ръка към юздата на коня му.

– Не ми трябва ескорт.

Стиснах здраво кожения повод и спрях коня. Златният пръстен с квадратен смарагд на ръката ми проблесна под слънчевите лъчи.

Бяха минали два месеца от предложението му за брак – два месеца на тягостни дискусии относно цвета и дрехи, разположение на гостите, храна. Преди седмица получих малка почивка благодарение на Зимното слънцестоене, макар че тогава пък омразните ми дантели и коприни просто отстъпиха място на борови венци и гирлянди. Но и това беше добре дошло.

Три дни на пирове и гуляи и размяна на дребни подаръци, а навръх най-дългата нощ в годината – безкрайна, потискаща церемония на един от околните хълмове, озаменуваша прехода ни към следващата година, когато слънцето умираше и се възраждаше. Или нещо подобно. Честването на зимен празник на място, където цареше вечна пролет, по никакъв начин не преборваше у мен общата липса на приповдигнато настроение.

Дори не се бях заслушала в историите за произхода му, а и самите елфи още не успяваха да стигнат до консенсус дали е произлязъл от Двора на Зимата, или Двора на Деня. И на двете места се смяташе за най-свещения от всички празници. А мен ме интересуваше само това, че ми се налагаше да търпя цели две церемонии: една по залез, която поставяше началото на безкрайната нощ, изпълнена с подаръци, танци и запои в чест на покойното старо слънце; и една призори,

по време на която всички посрещаха с размътени погледи и болезнени крака преродилото се слънце.

Сякаш не ми стигаше, че ме принуждаваха да стърча пред придворните и по-нисшите елфи, докато Тамлин вдигаше безбройните си тостове. Най-случайно бях забравила да спомена, че рожденият ми ден се падаше точно навръх най-дългата нощ в годината. Подаръците и бездруго ми стигаха, а и ме чакаха още купища за сватбения ми ден. Нямахше какво да правя с толкова много материални неща.

От венчалната церемония ме делеа само две седмици. Ако не напуснех имението поне за малко, ако поне за ден не ми се отдадеше шанс да правя нещо друго, освен да харча парите на Тамлин и да търпя подлизурковците около себе си...

– Моля те. След такъв удар всички се съвземат толкова бавно. Мога да ловувам за селяните, да им набавя храна...

– Твърде опасно е – отсече Тамлин и отново сръчка жребеца си. Тялото на животното блестеше като тъмно огледало дори под сянката на конюшната. – Особено за теб.

Винаги ми отвръщаше така, когато спорехме по въпроса; всеки път, когато го умолявах да ме вземе със себе си до близкото село на Върховните елфи, за да им помогна с изграждането на онова, което Амаранта беше опустошила преди години.

Излязох пред конюшната след него, денят бе ясен и безоблачен, а тревата по близкия хълм се поклащаше на лекия ветрец.

– Хората искат да се върнат, искат домовете си...

– Същите тези хора те възприемат като благословия, като символ на стабилността. Ако ти се случи нещо... – Той прекъсна изречението си и спря жребеца в началото на черната пътека, която щеше да го отведе към горите на изток. Люсиен го чакаше на няколко метра надолу по нея. – Няма смисъл да изграждаме каквото и да било, ако има опасност тварите на Амаранта отново да нахлуят в земите ни и да уни-

щожат всичко.

– Но вече има крепостни стени...

– Никой не знае колко са се промъкнали, преди да поправим стените. Вчера Люсиен е убил петима наги.

Завъртях глава към Люсиен, който изтръпна видимо. Не ми беше казал нищо на вечеря. Беше ме *излъгал*, когато попитах защо накуцва. Стомахът ми се преобърна, не само заради лъжата, но... наги. Понякога сънувах как ги избивам, окъпана в кръвта им, как се хият змийски насреща ми, мъчейки се да ме накълцат на парчета в гората.

– Не мога да върша работата си, ако постоянно се тревожа за теб – обясни тихо Тамлин.

– Няма защо да се притесняваш за мен.

Все пак силата и скоростта на Върховен елф ми даваха голям шанс да се измъкна, ако ми се случеше нещо.

– Моля те... умолявам те, направи ми тази услуга – продължи Тамлин. Жребецът изцвили нетърпеливо и той погали мускулестия му врат. Останалите вече препускаха в лек галоп и първият ездач тъкмо навлизаше в горската сянка. Тамлин посочи с брадичка към алабастровото имение зад мен. – Сигурен съм, че има с какво да помагаш и у дома. Може и да порисуваш. Защо не изпробваш новия комплект, който ти подарих за Зимното слънцестоене?

В имението не правех нищо друго, освен да планирам сватбата ни, тъй като Алис не ми позволяваше да се захващам с физически труд. Не заради връзката ми с Тамлин и защото предстоеше да му стана съпруга, а... заради онова, което бях сторила за нея, момчетата ѝ и цял Притиан. Всички слуги се държаха така, някои още плачеха от благодарност, когато се разминавахме по коридорите. А що се отнасяше до рисуването...

– Хубаво – склоних накрая. Насилих се да срещна очите му и да му се усмихна. – Внимавай. – Добавих искрено. Мисълта, че бе тръгнал на лов за чудовищата, служили някога

на Амаранта...

– Обичам те – прошепна Тамлин.

Аз кимнах и му отвърнах със същите думи, а той потегли в тръс към Люсиен, който го чакаше с леко свъсени вежди. Не ги изпратих с поглед.

Минах бавно през отвора в живия плет на градината, докато пролетните птички наоколо чуруликаха ведро, а чакълът скрибуцаше под тънките ми подметки.

Ненавиждах пъстрите рокли, които се бяха превърнали в моя ежедневна униформа, но просто сърце не ми даваше да се оплача на Тамлин – не и при положение, че той ми ги купуваше и толкова се радваше да ме вижда в тях. Не и като се имаше предвид, че опасенията му бяха основателни. Започнех ли отново да се обличам в панталони и туники, да се окичвам с оръжия като с изящни бижута, хората щяха да ме възприемат по друг начин. Затова носех рокли и разрешавах на Алис да ми прави прически – само и само народът да живее в известно спокойствие.

Тамлин ми позволяваше да прикрепям поне кинжала в украсената със скъпоценни камъни ножница на хълбока ми. И двете ми бяха подарък от Люсиен – кинжалът от времето преди сблъсъка с Амаранта, а ножницата от седмиците след поражението ѝ, когато постоянно разнасях със себе си множество оръжия. „Ако ще се въоръжаваш до зъби, може поне да изглеждаш добре“, беше обяснил.

Но дори сто години да цареше мир, едва ли щях да стана сутрин от леглото, без да грабна ножа си.

Сто години.

Имах толкова – разполагах с цели векове пред себе си. Векове с Тамлин, векове на това красиво, спокойно място. Може би, рано или късно, щях да се съвзема. Или пък не.

Спрях пред стълбището, водещо към входа на потъналата в диви рози и бръшлян къща, и погледнах надясно – към приказната розова градина и прозорците отвъд нея.

Влизала бях в онази стая – някогашното ми художническо ателие – само веднъж... при завръщането ми.

И всички картини, бои, четки и празни платна, очакващи да излея историите, чувствата и сънищата си върху тях... ме бяха отвратили.

Мигновено бях изхвърчала навън... и повече не се върнах.

Вече не колекционирах в съзнанието си цветове, чувства и материи, не им обръцах внимание. Не можех да погледна дори картините в имението.

Сладък женски глас извика името ми откъм отворените врати на къщата и напрежението в раменете ми се разсея донякъде.

Ианта. Върховната жрица с благородническа кръв и приятелка на Тамлин от детинство, която си беше наумила да помага с планирането на сватбеното тържество.

И да се прекланя пред двама ни с Тамлин, сякаш бяхме нови богове, благословени и избрани от самия Котел.

Не че се оплаквах – все пак Ианта познаваше всеки в двора и извън него. По време на приеми и официални вечери се навърташе край мен и ми подаваше информация за присъстващите. Благодарение на нея се бях измъкнала жива от веселяшката вихрушка по време на Зимното слънцестоене. Тя ръководеше всички церемонии. Освен това на драго сърце ѝ позволявах да избира венците, гирляндите и сребърните прибори.

Тамлин плащаше за дрехите ми, но Ианта ги подбираше. Тя беше сърцето на своя народ, предопределена от Ръката на Богинята да го изведе от отчаянието и мрака.

Нямах основание да се съмнявам в нея. Досега нито веднъж не ме беше подвела и вече не изпитвах ужас от дните, които прекарваше в храма с поклонниците и последователите си. Е, и в този момент предпочитах да съм в компанията на Ианта, вместо отново да потъна в тягостното си ежедневие.

Събрах в шепа воалените поли на цикламената си рокля и

изкачих мраморното стълбище към входа на къщата.

„Следващия път – обещах си. – Следващия път ще убедя Тамлин да ме вземе с тях в селото.“

– О, не може да слагаме точно *нея* до него. Ще си раздерат гърлата един на друг и ще оцапат с кръв хубавите ни покривки. – Ианта сбърчи чело изпод гълъбовосивата си качулка, нагърчвайки татуировката, изобразяваща различните фази на Луната върху него, и задраска името, което едва преди секунди беше включила в списъка с подредбата на гостите около масата.

Денят беше топъл и в стаята бе малко задушно въпреки ветреца, който проникваше през отворените прозорци. Ианта обаче не събличаше робата с тежка качулка.

Всички Върховни жрици носеха широките, изкусно усукани роби, състоящи се от незначайно колко катове, което обаче далеч не им придаваше скромнен вид. Фината талия на Ианта се открояваше благодарение на изящен колан от прозрачни небесносини камъчета, всяко съвършено овално и инкрустирано в лъскаво сребро. Върху качулката ѝ блестеше красива сребърна диадема с голям камък в средата, застъпваща предметното нагоре парче плат, което жрицата спускаше върху челото и очите си, когато трябваше да се помоли, да отпрати апел към Котела или Майката, или просто да помисли.

Веднъж ми бе показала как изглежда със свалено було: виждаха се само носът ѝ и плътните ѝ, чувствени устни. Главата ѝ на Котела. Гледката ми се беше сторила някак обезпокоителна – покривайки горната част на лицето си, духовитата, остроумна жена, която познавах, се беше превърнала в застинало изображение, в нещо Друго. За щастие, през повечето време държеше парчето плат вдигнато. Понякога дори сваляше качулката изцяло, за да си поиграе слънцето с дългата ѝ, леко вълниста златиста коса.

Сребърните пръстени по изящните ѝ пръсти сияеха ярко, докато изписваше поредното име.

– Това е същинска игра – въздъхна и сбърчи чипия си нос. – Всички фигури по дъската се борят за власт и надмощие, готови да пролеят кръв, ако се наложи. Сигурно още не можеш да свикнеш.

Толкова разкош и богатства, а зверствата оставаха. Върховните елфи не бяха като вятърничавите благородници на простосмъртния свят. Не. Стигнаше ли се до кръвна вражда, някой *неизменно* се превръщаше в купчина месо. Буквално.

Някога близостта им ме ужасяваше.

Стиснах пръсти в юмрук и ги отпуснах, съживявайки татуировките по кожата си.

Сега вече можех да се бия рамо до рамо с тях, срещу тях. Не че бях опитвала.

Твърде изкъсо ме следяха, наблюдаваха ме неотлъчно. Защо булката на Великия господар трябваше да се учи на бойно изкуство, щом вече живееха в мирна страна? Така реагира и самата Ианта, когато веднъж на вечеря допуснах грешката да ѝ спомена намерението си. Тамлин, за моя радост, виждаше и двете страни на монетата: трябваше да умея да се защитавам... но злите езици не спяха.

– И при хората не е по-различно – отвърнах накрая. И по-неже Ианта беше единствената от новото ми обкръжение, която не гледаше на мен с особена почуда и страх, добавих: – Сестра ми Неста щеше да се впише прекрасно тук.

Жрицата килна глава и слънчевите лъчи озариха синия камък върху качулката ѝ.

– А като стана дума, ще ни гостува ли простосмъртният ти род?

– Не.

Дори не ми беше хрумнало да ги поканя. Не исках да ги излагам на опасностите на Притиан. И да виждат в какво съм се превърнала.

Тя почука с дългия си, тънък показалец по масата.

– Но нали живеят много близо до стената? Ако за теб е важно да присъстват, с Тамлин можем да им осигурим безопасно пътуване дотук.

В часовете ни заедно ѝ бях разказала за селото и къщата, в която сега живееха сестрите ми, за Айзък Хейл и Томас Мандрей. За Клер Бедор обаче не ѝ бях споменала, нито за случилото се със семейството ѝ.

– Сестра ми Неста презира от все сърце вашата раса – обясних, прогонвайки спомена за човешкото момиче и злата ѝ участ.

– *Нашата* раса – поправи ме тихо Ианта. – Вече говорихме по въпроса.

Просто кимнах.

Тя обаче продължи:

– Ние сме древни и изкусни, освен това с удоволствие употребяваме думите като остриета и нокти. Всяка думичка от твоята уста, многозначителна или не, ще бъде анализирана... и дори използвана срещу теб. – Навярно за да смекчи предупреждението си, жрицата добави: – Бъди нашрек, милейди.

Милейди. Пълна измишльотина. Никой не знаеше как да се обръща към мен. Все пак не бях Върховен елф по рождение.

Бях трансформирана – седемте Велики господари на Пририан ме възкресиха и ме дариха с това ново тяло. Доколкото знаех, не бях определена за другарка на Тамлин. Помежду ни още не съществуваше онази съкровена връзка.

Откровено казано... Откровено казано, Ианта, със златистата ѝ коса, тюркоазени очи, изваяно лице и гъвкаво тяло, му подходеше повече от мен. Беше му равна. Съюзът ѝ с Тамлин – Велик господар и Върховна жрица – щеше да е ярък символ на могъщество, способен да потуши всяка заплаха за земите ни. И да утвърди силата, която Ианта несъмнено преследваше.

В обществото на Върховните елфи жриците ръководеха церемонии и ритуали, вписваха историите и легендите им в дебелия книги, съветваха лордове и дами относно важни и не толкова важни събития. Още не я бях видяла да прави магии, но като попитах Люсиен, той свъси вежди и ми обясни, че магията на елфите извираше от ритуалите им и можела да бъде смъртоносна, ако решат. По време на Зимното слънцестоене внимателно бях наблюдавала как побира изгряващото слънце между вдигнатите си ръце, но не видях нито вълничка, нито трепет магическа мощ. От нея или от земята под нас.

Не знам какво точно очаквах от Ианта – една от дванайсетте Върховни жрици, които съвместно ръководеха посетримите си във всяко кътче на Притиан. Древна, мълчалива и дала обет за безбрачие – такава си я бях представяла, съдейки по отколешните легенди на простосмъртните, както и по онзи път, когато Тамлин ми бе заявил, че стара негова приятелка скоро щяла да се нанесе в порутения храм в земите ни, за да му върне някогашната слава. Но щом Ианта влезе в къщата ни на следващата сутрин, очакванията ми се оказаха напълно погрешни. Особено по отношение на безбрачието...

Жриците имаха право да се омъжват, да раждат деца и да флиртуват на воля. Котелът ги беше надарил с плодовитост и не биваше да потискат инстинктите си, нито вродената си женска магия на сътворението, беше ми обяснила веднъж Ианта.

И така, докато седемте Велики господари управляваха Притиан от тронове си, дванайсетте Върховни жрици властваха от олтарите си и потомците им се радваха на не по-малка почит от тази, указвана на господарите. Ианта, най-младата Върховна жрица от три века насам, още беше неомъжена, бездетна и свободна да *извлича наслада от най-съвършените мъжки тела по земите ни.*

Често си задавах въпроса какво ли е да си толкова незави-

сим, да постигнеш такъв душевен мир.

Като не отвърнах на деликатния ѝ укор, тя попита:

– Помисли ли какви рози искаш? Бели? Розови? Жълти? Червени...

– Само не и червени.

Мразех червеното. Повече от всичко. Косата на Амаранта, реките от кръв, раните от бич по съсипаното тяло на Клер Бедор, приковано към една от стените на В недрата на Планината...

– Предлагам ръждиви на цвят. Много ще си отиват с всичкото зелено... Но пък ще е като в Двора на Есента.

Показалецът ѝ отново забарабани по масата.

– Каквито избереш.

Ако трябваше да съм болезнено честна пред себе си, Ианта се беше превърнала в незаменима опора за мен. Но като че ли тя самата нямаше нищо против – поемаше нещата в свои ръце, когато аз няхах сили.

Въпреки това тя леко повдигна вежди.

Макар и Върховна жрица, със семейството ѝ се бяха измъкнали от ужасите на В недрата на Планината с бягство. Баща ѝ, един от най-влиятелните съюзници на Тамлин от Двора на Пролетта и капитан на армията му, беше предусетил неприятностите и веднага беше изпратил Ианта, майка ѝ и двете ѝ по-малки сестри във Валахан, една от безчетните елфически земи отвъд океана. Четирите прекарвали цели петдесет години в чуждия двор, докато поробителите колели и бесели народа им.

Ианта не говореше за това. А аз имах благоразумието да не повдигам темата.

– Всеки елемент от тази сватба изпраща послание не само до цял Притиан, но и до останалата част от света – обясни тя. Аз съдържах въздишката си. Беше ми го казвала и преди. – Знаем, че роклята не ти е по вкуса...

Слабо казано. Повръщаше ми се от тюленото извраще-

ние, което ми беше избрала. Тамлин също не я харесваше, макар че раздра гърлото си от смях, когато му се показах с нея в стаята ми. Въпреки това ме увери, че колкото и нелепо да изглеждаше роклята, жрицата знаеше какво прави. Искане да му се опълча, подразнена от факта, че дори да беше съгласен с мен, заставаше на нейна страна, но... не си струваше усилията.

– Тя обаче има и стратегическа цел – продължи Ианта. – Гостувала съм в достатъчно дворове, за да съм наясно с разбиранията им. Довери ми се.

– Доверявам ти се напълно – отвърнах аз и магнах с ръка към документите пред нас. – Ти си веща в тези неща. Не аз.

Среброто по китките ѝ проблесна, напомняйки ми на гривните, които носеха Децата на благословените отвъд стената. Понякога се чудех дали плиткоумните човеци не бяха откраднали идеята от Върховните жрици на Притиан – дали благородница като Ианта не беше разпространила глупавата традиция сред някогашната ми раса.

– Моментът е важен и за мен – продължи внимателно жрицата, нагласяйки диадемата върху качулката си. Тюркоазените ѝ очи срещнаха моите. – Двете с теб толкова си приличаме. Млади, недоказани жени сред тези... вълци. Благодарна съм и на двама ви с Тамлин, че ми позволявате да ръководя церемонията, да участвам в живота на този двор. Останалите Върховни жрици не ме уважават особено, нито пък аз тях, но... – Тя поклати глава и качулката ѝ се полюшна. – Тримата заедно сме страховит отряд. Четиримата, ако броим Люсиен. – Ианта изсумтя. – Не че той иска да има нещо общо с мен.

Отново подхващаше тази история.

Често намираще начин да го намеси в разговорите ни, да го хване натясно по време на някое събитие, да докосне лакътя или рамото му. Люсиен не ѝ обръщаше никакво внимание. Миналата седмица най-накрая се осмелих да го попитам

дали жрицата не му е хвърлила око, а той просто ме изгледа с тихо ръмжене и тръгна нанякъде. Явно отговорът беше „да“.

Но женитбата с Люсиен щеше да е почти толкова ползотворна за нея, колкото и тази с Тамлин: дясна ръка на един Велик господар и син на друг... Потомството им би било всемогъщо.

– Нали знаеш, че му е трудно да... общува с жени – отвърнах неутрално.

– Бил е с много жени след смъртта на любимата му.

– Може би с теб е различно, може би още не е готов за подобна връзка. – Свих рамене, издирвайки подходящите думи. – Може би именно заради това страни от теб.

Тя се замисли, а аз се молех да повярва на полулъжата ми. Ианта беше амбициозна, умна, красива и смела, но не смятах, че Люсиен ѝ е простил – и че някога би ѝ простил, – защото бе избягала по време на робството на Амаранта. Понякога се чудех дали приятелят ми не се изкушава да изтръгне гръкляна ѝ.

Ианта кимна.

– Не се ли вълнуваш поне малко за сватбата?

Заиграх се със смарагдовия си пръстен.

– Това ще е най-щастливият ден в живота ми.

Наистина се почувствах така, когато Тамлин ми предложи брак. Разплаках се от радост и му отговорих: „Да, да, хиляди пъти да“, и правихме любов в полето от диви цветя, където ме беше завел за случая.

Ианта кимна.

– Съюзът ви е благословен от Котела. Това, че оцеляхте след ужасите в недрата на Планината, го доказва.

Проследих беглия ѝ поглед – към лявата ми ръка, към татуировките.

Едва се съдържах да не я скрия под масата.

Нейното чело беше татуирано с тъмносино мастило, но въпреки това ѝ пасваше някак, подчертаваше женствените ѝ

рокли, лъскавите сребърни бижута. За варварската елегантност на моята татуировка не бе удачно да се каже същото.

– Може да ти набавим ръкавици – подхвърли небрежно тя.

А това щеше да изпрати поредното послание, и то навярно до човека, който толкова силно се надявах да е забравил за мен.

– Ще си помисля – отвърнах с вяла усмивка.

С огромни усилия се стърпях да не избягам преди края на срещата ни, преди Ианта да се оттегли в личната си молитвена стая – подарък от Тамлин при завръщането ѝ, където се канеше да поднесе обедната си благодарност към Котела за освобождението на земите ни, за моя триумф и неоспоримото господство на Тамлин.

Понякога ми се искаше да се моли и за мен.

Да се моли един ден да свикна с роклите и тържествата, както и с ролята ми на невинна и красива булка.

Вече си бях легнала, когато Тамлин влезе в стаята ми, безшумен като елен в гората. Вдигнах глава и посегнах към кинжала, който държах на нощното си шкафче, но се отпуснах, като видях широките му рамене и позлатената от свещта в коридора кожа, макар и лицето му да беше забулено в сянка.

– Будна ли си? – прошепна той. По гласа му си личеше, че е в лошо настроение. Затворил се беше в кабинета си след вечеря и се занимаваше с документите, струпани от Люсиен върху бюрото му.

– Не мога да заспя – отвърнах, наблюдавайки движението на мускулите му, докато вървеше към банята.

Мъчех се да заспя поне от час, но затворех ли очи, тялото ми сякаш се вцепеняваше, стените започваха да ме притискат. Дори се бях принудила да отворя прозорците, но... При всички случаи се очертаваше дълга нощ.

Отпуснах се върху възглавниците, заслушана в отмерени-

те, експедитивни звуци, издаващи подготовката му за лягане. Имаше си отделна стая, тъй като смяташе, че е важно да разполагам със свое собствено пространство.

Въпреки това спеше при мен всяка нощ. Аз самата още не бях опитвала неговото легло и се чудех дали сватбената ни нощ нямаше да е първата там. Молах се да не се събудя обляна в пот и да не повърна върху чаршафите, без да съзнавам къде се намирам и дали тъмнината около мен не е вечна.

Вероятно заради това още не беше подхващал темата.

Излезе от банята, съблече туниката и ризата си и дойде до леглото, а аз се надигнах на лакти да го видя.

Очите ми веднага попаднаха върху силните му, чевръсти пръсти, които разкопчаваха панталона му.

Тамлин изръмжа одобрително и го свали заедно с бельото, разкривайки гордо мъжеството си. Аз прехапах долната си устна и плъзнах поглед нагоре по мускулестия му торс, по изваяните му гърди и тогава...

– Ела тук – пророни той толкова дрезгаво, че едва го разбрах.

Отметнах завивките, за да му покажа голото си тяло, и той изсъска сладострастно.

Лицето му придоби стръвно изражение, а аз пропъльзах през леглото и се изправих на колене върху дюшека. Долепих белите си пръсти с черни спирали до златистата кожа на бузите му и го целунах.

Той не откъсна очи от моите по време на целувката ни, макар че се притиснах още по-близо до него и от гърлото ми се изтръгна тъничък звук, когато докосна корема ми.

Мазолестите му ръце обходиха бедрата ми, талията ми, после се вкопчиха в мен и Тамлин сведе глава да посрещне напълно целувката ми. Само докосна с език устните ми и те се отвориха за него, допуснаха го да нахлуе между тях, да ги жигоса.

Аз простенах и отметнах глава назад, отдавайки му се из-

цяло. Ръцете му стиснаха кръста ми, после плъзнаха по тялото ми, всяка в различна посока – едната намери задните ми части, а другата се намести помежду ни.

Този момент – този момент, в който бяхме само двамата, без нищо между телата ни...

Езикът му погали небцето ми и той провлачи пръст надолу към сърцевината ми, а аз простенах, извивайки гръб.

– Фейра – пророни той до устните ми и името ми прозвуча като молитва, по-гореща от онези, които Ианта отправяше към Котела в мрачното утро на Зимното слънцестоене.

Отново обходи устата ми с език, прониквайки с пръста си в мен. Бедрата ми се разтресоха, жадни за още, за всичко, което можеше да ми даде, и дълбокият звук в гърдите му отекна в моите, преди да добави и другия си пръст.

Приближих се до него. Във вените ми изпраща светкавица и всичките ми сетива се насочиха към пръстите му, устата му, тялото му, преплетено с моето. Той долепи длан до снопчето нерви между бедрата ми и аз простенах името му, рухвайки напълно.

Отметнах глава назад и загълтах с пълно гърло от хладния нощен въздух, а в следващия момент ръцете му вече ме полагаха нежно и любящо върху леглото.

Той изпъна тялото си над моето, сведе глава към гърдите ми и леко усетих зъбите му върху едното си зърно, преди да задрасча с нокти гърба му и да обгърна кръста му с крака, за да се намести между тях. Точно от това имах нужда.

Тамлин спря и застана неподвижно над мен, макар и с разтреперани ръце.

– Моля те – простенах.

Той просто докосна с устни челюстта ми, врата ми, устата ми.

– Тамлин – призовах го аз.

Той хвана едната ми гърда и бръсна с палец зърното ѝ. Аз изревах и той влетя в мен с един мощен порив.

За миг се превърнах в нищо... в никого.

После двамата се сляхме, сърцата ни затуптяха като едно и се заклевх пред себе си, че винаги ще е така. Той се отдръпна с няколко сантиметра, сетне мускулите по гърба му се свиха под дланите ми и отново нахлу в мен. И отново. И отново.

Разпадах се на парчета под него, а той шепнеше името ми, повтаряше ми колко ме обича. А когато светкавицата отново проблесна във вените ми, в главата ми, когато простенах мощно, и той достигна своя зенит. Стисках го вълна след треперлива вълна, наслаждавайки се на тежестта му, на кожата му, на силата му.

След това в стаята се възцари само морното ни дишане.

Щом накрая Тамлин се откъсна от мен, свъсих недоволно вежди, но той не отиде надалеч. Опъна се на една страна, отпусна глава върху юмука си и записва небрежни кръгове по корема ми, по гърдите ми.

– Извинявай за одеде – пророни.

– Няма нищо – отвърнах тихо. – Разбирам те.

Нито лъжа, нито истина.

Пръстите му се спуснаха по-надолу и започнаха да обикалят пъпа ми.

– Ти си... ти си всичко за мен – заяви дрезгаво. – Искам да си добре. Да знаеш, че не могат да се доберат до теб, да те наранят отново.

– Знам. – Пръстите му продължиха още по-надолу. Преглътнах сухо и повторих: – Знам. – Отметнах косата от лицето му. – Ами ти? Кой ще пази теб?

Той стисна устни. Силата му се беше възвърнала и не се нуждаеше от чужда закрила. Почти виждах как космите по врата му настръхват – не заради мен, а заради мисълта, че само преди няколко месеца бе служил като играчка на Амаранта, че мощта му бе текла като тънка струйка в сравнение с бурния поток, който сега бушуваше в него. Той вдиша дълбоко и се наведе да целуне сърцето ми... кожата между

гърдите ми. И този отговор ми стигаше.

– Скоро – пророни Тамлин и пръстите му зашариха обратен път към кръста ми. Едва не простенах от удоволствие. – Скоро ще ми станеш съпруга и нещата ще се наредят. Ще захвърлим всичко онова зад себе си.

Извих гръб, подканвайки ръката му да се върне надолу, а той се засмя гърлено. Почти не чух собствените си думи, съсредоточена върху пръстите, които се подчиниха на безмълвната ми команда.

– Как ще ме наричат тогава?

Той погали пъпа ми и се наведе да засмуче връхчето на едната ми гърда.

– Хмм? – провлачи и бумтежът върху зърното ми ме накара да изтръпна.

– Всички ще ме наричат просто „съпругата на Тамлин“ или ще получа... титла?

Той вдигна глава, за да ме погледне.

– Искаш ли титла?

Преди да отговоря, той захапа нежно гърдата ми, после облиза нараненото място и пръстите му най-сетне потънаха между краката ми, рисувайки мързеливи, примамливи кръгове.

– Не – прошепнах аз. – Но не искам народът... – Да се сваря в Котела дано, проклетите му *пръсти*... – Не знам дали ще понеса всички да ме наричат Велика господарка.

Пръстите му отново проникнаха в мен и той изръмжа одобрително, усетил мокротата между бедрата ми, дошла и от мен, и от него.

– Не се тревожи – отвърна до кожата ми, пак се възкачи върху мен и се плъзна надолу по тялото ми, обсипвайки го с целувки. – Няма такова нещо като Велика господарка.

Той сграбчи бедрата ми, за да ги разтвори, наведе уста и...

– Как така няма?

Горещината, допирът му – всичко секна мигновено.

Тамлин надзърна към мен с глава между краката ми и гледката едва не ми донесе оргазъм. Но думите му, скритият смисъл зад тях... Той докосна с устни вътрешността на едното ми бедро.

– Оженят ли се, Великите господари превръщат съпругите си в консорти. Никога не е имало Велика господарка.

– Но нали майката на Люсиен...

– Тя е Господарка на Двора на Есента. Не Велика господарка. Също както ти ще си Господарка на Двора на Пролетта. Ще се обръщат към теб, както се обръщат към нея. Ще ти отдават същото уважение.

Той върна погледа си към онова, което се намираше само на няколко сантиметра от устата му.

– Значи, Люсиен е...

– Точно в момента не искам да чувам името на друг мъж от теб – изръмжа той и сведе уста.

Още при първия допир на езика му спрях да споря.

ГЛАВА 3

Явно чувството за вина бе поразило Тамлин с пълна мощ, защото макар и на следващия ден да отсъстваше от имението, Люсиен ме посрещна с предложение да ми покаже напредъка на близкото село.

Не го бях посещавала от около месец, а и не си спомнях кога за последно бях напускала новия си дом. Няколко от селяните бяха поканени на празненствата по случай Зимното слънцестоене, но тълпата беше толкова многобройна, че успях единствено да ги поздравя.

Конете ни чакаха оседлани пред вратата на конюшната и набързо преброих войниците до далечната порта (четирима), от двете страни на къщата (по двама до всеки ъгъл) и онези, които се бяха появили в градината, откъдето идвах (двама). Въпреки че никой от тях не продума, очите им сякаш ме притискаха.

Люсиен понечи да яхне петнистата си кобила, но аз се изпречих на пътя му.

– Паднал си от проклетия си кон, а? – изсъсках, блъсвайки рамото му.

За моя изненада, Люсиен залитна назад, а кобилата му изцвили уплашено и аз недоумяващо погледнах към протегнатата си ръка. Не ми се мислеше как са го възприели воините. Преди Люсиен да отвърне, попитах:

– Защо ме излъга за нагите?

Той скръсти ръце, присви металното си око и отметна няколко червени кичура коса от лицето си.

Извърнах поглед за миг.

Косата на Амаранта беше по-тъмна, а лицето ѝ – млечно-бяло, съвсем различно от бронзовата кожа на Люсиен.

Огледах конюшната зад него. Поне тя беше голяма, открита, а и конярите ги нямаше в момента. Обикновено няха нищо против да влизам вътре, което се случваше основно когато бях толкова отегчена, че отивах да видя конете. Просторното помещение предлагаше достатъчно място за движение и поне няколко изхода. Стените не ми се струваха твърде... масивни.

Кухните, за разлика от конюшната, бяха твърде ниски, стените им – прекалено дебели, а прозорците им не бяха достатъчно големи, че да се промъкна през тях. Същото важеше и за кабинета, където не достигаше почти никаква слънчева светлина, а и липсваха допълнителни изходи. В главата си пазех дълъг списък на поносими и непоносими места в имението, подредени според това доколко караха тялото ми да се сковава и облива в пот.

– Не съм те *излъгал* – сопна се Люсиен. – Всъщност наистина паднах. – Той потупа кобилата си по хълбока. – След като една от онези твари ме бутна от нея.

Колко елфически начин на мислене, на извъртане.

– Защо?

Люсиен стисна инатливо уста.

– *Защо?*

Той се обърна към търпеливата си кобила. Но успях да видя изражението по лицето му – *състраданието* в очите му.

– Става ли да се разходим до селото? – предложих аз.

Той се извърна бавно към мен.

– Трябва да извървим почти пет километра.

– Способен си да ги пробягаш за няколко минути. Искам да проверя дали и аз мога.

Металното му око избръмча тихо в орбитата си и знаех какъв ще е отговорът още преди да отвори уста.

– Хубаво тогава – примирих се и тръгнах към бялата си кобила, добродушно същество, дори малко мързеливо и разглезено.

Люсиен не се опита да спори с мен и не каза нито дума, докато яздехме към горската пътека. Както винаги, пролетта беше в разцвета си, лекият ветрец носеше аромат на люляк, а хрусталаците наоколо шумоляха, кипящи от живот. Нямаше и следа от Боге, от нагите, от нито една от тварите, обитавали някога гората.

– Не искам проклетото ти състрадание – обадих се накрая.

– Не е състрадание. Тамлин ме помоли да не ти казвам... – Явно не успя да се възпре навреме.

– Не съм от стъкло. Ако са те нападали наги, *заслужавам* да знам...

– Тамлин ми е Велик господар. Даде ли ми заповед, спазвам я.

– Не разсъждаваше така, когато заобиколи заповедите му само и само да ме изпратиш при сюриелите.

Където едва не бях умряла.

– Тогава бяха отчаяни времена. За всички ни. Но сега... сега ни трябва ред, Фейра. Нужни са ни правила, йерархия и ред, за да стъпим на крака. Затова изпълнявам нарежданията му. Всички останали гледат *първо* мен, аз съм образецът за подражание. Не искам от мен да рискувам крехката стабилност на двора ни с непокорство. Не и сега. Тамлин ти дава толкова свобода, колкото може в момента.

Изпълних с въздух стегнатите си дробове.

– Отказваш да общуваш с Ианта, а звучиш точно като нея.

– Нямах идея колко му е трудно да те пуска извън територията на имението – *изсъска* той. – Не можеш да си представиш под какво напрежение е.

– Много добре знам под какво напрежение живее. Просто

не предполагам, че съм станала затворник.

– Не си... – Той стисна челюсти. – Не е така и много добре го знаеш.

– Изобщо не възразяваше, когато ловувах и скитах из горите сама в човешката си форма. А тогава граничните зони бяха още по-опасни.

– Тогава не те обичаше колкото сега. А след случилото се В недрата на Планината... – Думите прокълтяха в главата ми, по напрегнатите ми мускули. – Страх го е за теб. Страх го е да не попаднеш в ръцете на враговете му. И това не им убягва; наясно са, че за да сразят него, трябва само да се докопат до теб.

– Да не мислиш, че не съм се досетила? Но сериозно ли очаква от мен да прекарам остатъка от живота си в онова имене и да се занимавам само с прислужници и рокли?

Люсиен обхождаше с поглед вечнозелената гора.

– Не мечтаят ли за това всички човешки жени? Красив елфически господар и безчетни богатства до края на живота им?

Стиснах поводите на коня си толкова силно, че той отметна глава.

– Радвам се, че си оставаш същото копеле, Люсиен.

Металното му око се присви.

– Тамлин е Велик господар. Ти ще му станеш съпруга. Има традиции и очаквания, с които трябва да се съобразиш. Ние също, ако искаме да се представим като народ, възстановил се след удара на Амаранта и готов да унищожи всеки враг, дръзнал да посегне на владенията ни. – Ианта ми бе изнесла почти същата реч предишния ден. – Скоро Тамлин ще постанови Десятъка – продължи той, клатейки глава. – Първият от... от проклятието. – Той изтръпна едва забележимо. – Даде на народа ни три месеца, за да се съвземе, и му се искаше да изчака до началото на новата година, но ще му се наложи да го изиска следващия месец. Ианта му каза, че е дошло време,

че хората са готови.

Той зачака, а аз почти не го наплюх от яд, защото знаеше, много добре *знаеше*, че нямам представа за какво говори, но искаше сама да си го призная.

– Кажи ми – благоволих аз накрая.

– Два пъти годишно, обикновено около Лятното и Зимното слънцестоене, всеки жител на Двора на Пролетта, и върховните, и по-низшите елфи, трябва да плати Десятък, определен от приходите или общественото му положение. Така поддържахме имението и плащаме на стражите и прислугата. В замяна Тамлин брани народа си, управлява го, помага му. Тази година отложи Десятъка с един месец, за да предостави време на хората да съберат пари, да отпразнуват победата. Но скоро пратеници от всяка група, всяко село и клан ще започнат да прииждат с дължимата сума. Като съпруга на Тамлин на теб се полага да разговаряш с тях. А ако не могат да платят... ще трябва да присъстваш, докато той им налага съответните наказания. Възможно е нещата да тръгнат на зле. Аз ще следя кой е изпълнил дълга си и кой – не. След това, ако онези, които не са се изплатили, не му се издължат и след тридневната отсрочка, която Тамлин официално ще им отпусне, той ще трябва да ги излови. Има дори благословията на Върховната жрица Ианта.

Потресавашо, жестоко. Исках да му кажа какво мисля за всичко това, но погледът му ме възпря.

– Ето защо... дай му време, Фейра – продължи Люсиен. – Нека мине сватбата ви, а после и Десятъкът идния месец, пък сетне... ще видим.

– Дадох време – обях аз. – Не мога да стоя затворена в онази къща цяла вечност.

– И той го знае. Може да не казва нищо по въпроса, но го знае. Повярвай ми. Все пак избиха семейството му, не можеш да очакваш да е особено... либерален в грижите си за теб. Твърде много любими хора е изгубил. С всички ни е така.

Всяка негова дума наливаше още масло в огъня, бушуващ в гърдите ми.

– Не искам да се омъжвам за Велик господар. Искам просто да се омъжа за *него*.

– Двете са неразделно свързани. Такъв е. Винаги, *винаги* ще иска да те защитава, независимо дали ти харесва, или не. Говорете по въпроса, Фейра. Ще се разберете някак. – Очите ни се срещнаха. По челюстта му потрепваше нервен мускул. – Не искай от мен да избирам между двама ви.

– Но ти умишлено ми спестяваш разни неща.

– Той е моят Велик господар. Думата му е закон за мен. Фейра, само един шанс ни се отдава да въздигнем някогашния ни свят от пепелта. И нямам намерение да прекрача в този нов свят, загубвайки доверието на Тамлин. Дори ти...

– Дори аз? Какво?

Лицето му пребледня и той погали сивкавата грива на кобилата си.

– Бях принуден да гледам как собственият ми баща убива възлюбената ми. Принуден от собствените ми *братя*.

Сърцето ми се сви заради него – заради болката, която го терзаше.

– Не можах да използвам нито магия, нито чудо, за да си я върна. Край мен нямаше Велики господари, които да я възкресят. Затова просто си умря пред очите ми и *никога* няма да забравя мига, когато долових как сърцето ѝ спира да бие.

Очите ми запариха.

– Тамлин получи онова, което аз не успях – продължи с пресеклив дъх Люсиен. – Всички чухме как вратът ти се скърши. Но ти получи втори шанс. Въпреки това не вярвам някога да забравим онзи звук. И той ще направи всичко по силите си да те защити от повторна опасност, дори ако това значи да пази тайни от теб, да се придържа към правила, които не харесваш. Знай, че няма да отстъпи. Затова не го искай от него... не в този момент.

Никакви думи не кръжаха в главата ми, в сърцето ми. Най-малкото, което можех да сторя, е да дам време на Тамлин, да съм търпелива с него.

Шумотевецата от кипяща дейност надви чуруликането на горските птици още преди да стъпим в селото: блъскане на чукове по пирони, човешки крясъци, мучене на крави.

Щом излязохме от гората, се озовахме пред почти възродено селище: симпатични къщички от камък и дърво, паянтови постройките за строителни материали и добитък... Единствените напълно завършени неща бяха големият кладенец в центъра на селцето и кръчмата.

Нормалният вид на Притиан и огромните му сходства със земите на простосмъртните продължаваха да ме смайват. Сякаш се бях върнала в родното си село. Да, това беше много по-уютно, по-ново, но разположението, основните елементи... бяха същите.

И тук се почувствах като външен човек, когато с Люсиен навлязохме в епицентъра на суматохата и всички прекъснаха работата си, за да ни огледат.

Да огледат мен.

Звуците на усърден труд замряха чак до далечните краища на селото, като че ли го бе заляла вълна от тишина.

– Фейра, унищожителката на проклетия – изшушука някой.

Е, това беше нов прякор.

Добре че костюмът ми за езда беше с дълги ръкави и се бях сетила да сложа ръкавици, преди да влезем в селото.

Люсиен спря кобилата си до един Върховен елф, който ръководеше строежа на къщата до кладенеца.

– Идваме да предложим помощта си – обяви той достатъчно силно, че да го чуят всички. – На ваше разположение сме целия ден.

Елфът пребледня.

– Хиляди благодарности, милорд, но нямаме нужда от по-

мощ. – Имах чувството, че ще ме погълне с поглед. – Дългът е изплатен.

Потта по дланите ми сякаш беше по-гъста, по-топла от преди. Кобилата ми тропна с копито по червеникавата пръст на улицата.

– Моля, нека помогнем – настоя Люсиен, свеждайки галантно глава. – И ние трябва да вложим труд в градежа. За нас ще е чест.

Елфът поклати глава.

– Дългът е изплатен.

Същото се случи и на всяко друго място из селото, където спряхме: Люсиен слизаше от коня си, предлагаше помощта ни и получаваше любезни, почтителни откази.

След двайсетина минути вече яздехме обратно към сенчестата, шумоляща гора.

– Да не би да ти е позволил да ме вземеш със себе си днес – подхванах дрезгаво аз, – за да убие желанието ми да помагам?

– Не. На своя глава те поканих. Поради същата тази причина. Селяните не искат помощта ти и нямат нужда от нея. Присъствието ти ги откъсва от работата им, напомня им какво са преживели.

Изтръпнах.

– Никой от тях не е бил В недрата на Планината. Не познах нито едно лице.

Люсиен потрепери видимо.

– Не. Амаранта имаше... специални лагери за тях. Само на благородниците и на покровителстваните елфи беше позволено да живеят там. Всички, които не внасяха стоки и храна в двора, гниеха в тунелите В недрата на Планината. Хиляди хора, наблъскани в катакомби и тъмници без светлина, без въздух. Цели петдесет години.

– Никой не е казал и дума...

– Забранено им беше да говорят за това. Някои обезумя-

ваха и нападаха останалите, когато Амаранта забравеше да им изпрати храна. Други се събираха в шайки и кръстосваха из лагерите. – Той потри челото си с палец и показалец. – Правеха ужасяващи неща. В момента се мъчат да си спомнят какво е да си нормален... да живееш.

Гореща жлъчка прогори гърлото ми. Сватбата... да, може би сватбата щеше да спомогне за възстановяването им.

Въпреки това имах чувството, че тежко одеяло задушава сетивата ми.

– Знам, че искаше да си от помощ – рече Люсиен. – Съжалявам.

Аз също съжалявах.

Новопридобитото ми безсмъртие разтвори необятната си паст пред мен.

И аз му позволих да ме погълне цялата.

ИЗЛЕЗЛИ ЗАГЛАВИЯ
ОТ САРА ДЖ. МААС

СТЪКЛЕНИЯТ ТРОН
СРЕДНОЩНА КОРОНА
ОГНЕНАТА НАСЛЕДНИЦА
КРАЛИЦА НА СЕНКИТЕ
ИМПЕРИЯ НА БУРИ
ОСТРИЕТО НА АСАСИНА

*

ДВОР ОТ РОЗИ И БОДЛИ
ДВОР ОТ МЫЛА И ЯРОСТ